

Една мисъл, единъ споменъ отъ години овехтяваха и изхабяваха душата и сърдцето му. Глупѣше и мждрѣше, съ една и сѣща глупостъ и съ една и сѣща мждростъ.

— Нека пусѣ, пуста опустѣла, кжщата! Защо ми е? — чуваха Йонда да си говори самъ, останалъ да старѣе въ дупката.

Отъ онази нощъ снѣгътъ на тридесетъ Коледи побѣли коситѣ му. Мжката съ острия си клонъ изкълва душата му и изби въ сърдцето му всички пѣсни и радости.

* * *

Стигнахъ при хълмчето. Йонда не бѣ на камъка предъ земянката. Надникнахъ вжтре.

— Добъръ день, дѣдо Йонда.

— Добъръ день, синко, ти ли си? — едва шепне единъ гласъ, който иде изподъ земята.

— Какъ си живѣлъ толкова години, Йонда? — искаше ми се да го запитамъ, но не смѣхъ. Сърдцето ми се свиваше отъ болка.

Присѣдамъ до отвора, той се примѣква поблизо да ме види, и така се гледаме и мълчимъ, той отвжтре, азъ отвѣнъ. Йонда не бѣга отъ мене, не се крие. Много не го подпитвамъ. Седимъ, пушимъ и гледаме небето, върховетѣ, земята наоколо и слушаме птицитѣ.

Погледнемъ се отвреме-навреме, безъ да си кажемъ нѣщо и после пакъ така гледаме наоколо и мълчимъ.

Отдолу, отъ селото, се чува гайда. Вѣтърътъ